

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 511/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 89/2011 z 1. marca 2012 uznaný vinným

zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za ktorý mu bol s použitím § 38 ods. 2 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona bol zaradený na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia. Zároveň okresný súd podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil sťažovateľovi ochranný dohľad v trvaní jedného roka.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012 rozhodol tak, že ho zamietol.

Dovolanie sťažovateľa v tejto jeho trestnej veci bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tdo 38/2014 z 3. septembra 2014 odmietnuté.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že *„výpoveď sťažovateľa je nelogická a plná vnútorných rozporov“*, a to napriek tomu, že sťažovateľ bol *„vo svojich tvrdeniach ustálený od začatia trestného konania“*, a naopak, *„súd I. stupňa za postačujúce považoval výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], napriek tomu, že najmä svedok [REDAKOVANÉ] si počas prípravného konania aj počas konania na súde... vo svojich výpovediach odporoval a na mnohé veci sa nepamätal“*. Sťažovateľ je presvedčený, že svedkovia *„žiadnym zodpovedajúcim spôsobom... nevyklúčili a nenegovali“* jeho tvrdenia a vyjadrenia. Podľa jeho názoru okresný súd *„žiadnym spôsobom, zakladajúcim preskúmateľnosť svojho rozhodnutia neodôvodnil svoje rozhodnutie“* ani sa žiadnym spôsobom *«nevysporiadal so skutočnosťou, že niektoré navrhované dôkazy nemohli byť vykonané, práve z dôvodov „liknavého“ postupu orgánov činných v trestnom konaní»*.

V odvolaní proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ namietal predovšetkým nedostatočné vysporiadanie sa súdu prvého stupňa s jeho obhajobnými tvrdeniami, najmä s tým, „čo konaniu sťažovateľa pred zadržaním predchádzalo, nezaoberal sa tým, aká bola v skutočnosti subjektívna stránka... jeho konania a nakoniec či subjektívna stránka konania je postihnutá zavinením, do akej miery obsahuje dôvodný omyl a či tento mal vplyv na subjektívnu stránku jeho konania“.

Rozhodnutie okresného súdu sťažovateľ považuje za nepreskúmateľné a arbitrárne. Konajúci súd sa uspokojil s tvrdeniami svedka, ktoré boli v priamom rozpore s tvrdeniami sťažovateľa, pritom obhajobu sťažovateľa nepreveril vykonaním aj iných dôkazov. Sťažovateľ vytýka prvostupňovému súdu aj absenciu vysporiadania sa s otázkou porovnania úpravy inštitútov „informátora“ a agenta, najmä „čo do možností a dôvodnosti zapojenia takejto osoby do protiprávnej činnosti iných za účelom jej zdokumentovania, zistenia dôkazov a pod.“. Zistenie skutkového stavu okresným súdom bolo podľa sťažovateľa nedostatočné aj v tom smere, že súd nezisťoval dôvody, „prečo došlo... na strane polície (nečinnosťou vyšetrovateľa...) k zmareniu záznamov... komunikácie medzi sťažovateľom a sv. [REDAKOVANÉ] a nebral do úvahy, že zmarenie tohto dôkazu... nie je možné dávať za vinu sťažovateľovi“. Rovnako okresný súd žiadnym spôsobom „nepreveril... pravdivosť výpovede sv. [REDAKOVANÉ] (ktorá odporuje výpovedi sťažovateľa)“ a podľa názoru sťažovateľa mal tento súd zaistiť aj všetky záznamy o jeho spolupráci „s príslušníkmi Policajného zboru SR“, osobitne v pozícii informátora, z ktorých by bolo zrejmé, či jeho spolupráca s „policajtmi bola na úrovni a v réžii tak ako o nej vypovedali svedkovia [policajti] – alebo bola taká ako o nej vypovedal... sťažovateľ“. Tieto dôkazy však neboli „ani zabezpečené, ani vykonané a to napriek tomu, že ich vykonanie vyplýva priamo z obhajoby“. Podľa presvedčenia sťažovateľa vykonanie týchto dôkazov mohlo pre neho „privodiť priaznivé alebo priaznivejšie rozhodnutie“. Ako sťažovateľ uvádza, zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania, ktoré je „relevantné a spôsobilé privodiť zmenu dokazovanej okolnosti, je porušením práva obvineného na obhajobu“.

Ani krajský súd sa podľa názoru sťažovateľa „*žiadnym, právu na spravodlivý proces zodpovedajúcim spôsobom... nevysporiadal s navrhovanými dôkazmi... obhajoby*“. Jeho konanie v tejto trestnej veci považuje sťažovateľ za také, ktoré nerešpektuje princíp právnej istoty a porušuje tým ustanovenie čl. 1 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ tvrdí, že v uznesení krajského súdu a rovnako v rozsudku okresného súdu „*absentuje akékoľvek zrozumiteľné zdôvodnenie skutočností, prečo neboli vykonané obhajobou navrhované dôkazy a z akého dôvodu sa za podklad brala (a ktorá) výpoveď svedka [REDAKOVANÉ]. Veď výpovede tohto svedka boli nejednoznačné a nič nepreukazujúce*“. Oba súdy nepovažovali „*za potrebné zisťovať či hovorí pravdu. Z odôvodnenia nie je zrejmé, čo bolo z obsahu výpovede daného svedka takej kvality, že jeho výpoveď nebolo potrebné verifikovať prípadnými listinnými dôkazmi, keď už záznamy hovorov nebolo možné zabezpečiť*“.

Pokiaľ ide o dovolacie konanie a rozhodnutie, sťažovateľ je presvedčený, že najvyšší súd sa „*pripojil k porušovateľom*“ jeho základných práv a slobôd v tomto trestnom konaní a uspokojil sa „*so zisteniami a tvrdeniami súdov v riadnom konaní a ničím iným ako konštatovaním, že je vecou súdu, ako dané tvrdenia posúdi a následne rozhodne*“. Tvrdenie najvyššieho súdu, že „*pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné porušiť práva... len zásadným spôsobom*“, je podľa sťažovateľa „*účelové a arbitrárne*“. Sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom najvyššieho súdu, ak tento uvádza, že je na zvážení súdu, ktoré dôkazy vykonaná a ktoré nie. Toto „*procesné pravidlo*“ nemožno podľa sťažovateľa chápať svojvoľne bez akéhokoľvek odôvodnenia naplňajúceho aj ostatné „*procesné a aj hmotnoprávne zásady konania*“. Sťažovateľ pokračuje, že „*súd nie je oprávnený vykonať len tie dôkazy, ktoré svedčia o vine obžalovaného ale aj tie, o ktorých obžalovaný pri svojej obhajobe tvrdí, že sú mu na prospech*“. Dovolací súd sa podľa sťažovateľa jeho námietkami uvedenými v dovolaní vôbec nezaoberal.

Postup vo veci konajúcich súdov sťažovateľ považuje za porušenie svojho práva na spravodlivý proces, keďže v jeho trestnej veci „nezabezpečili dôkazy, ktoré by jednoznačným spôsobom vyvrátili alebo potvrdili tvrdenia o skutočnostiach, ktoré boli sťažovateľovi na prospech“, pritom, ako uvádza, „orgány činné v trestnom konaní a súdy majú povinnosť zabezpečiť a vykonať dôkazy svedčiace... aj o nevine obvineného a obžalovaného v trestnom konaní“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1 To 62/2012 zo dňa 05. 12. 2012 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu (správne má byť „na obhajobu“, pozn.) podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1 To 62/2012 zo dňa 05. 12. 2012 porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tdo 38/2014 zo dňa 03. 09. 2014 v spojitosti s Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1 To 62/2012 zo dňa 05. 12. 2012 a Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV 3 T/89/2011-842 zrušuje.

4. Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi uhradiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 30.000,- € do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Bratislave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom tohto, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd za predmet sťažnosti považuje namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným

odôvodnením napadnutého rozhodnutia (najmä čo sa týka odmietnutia vykonania navrhovaných dôkazov) a jeho arbitrárnosťou.

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v odôvodnení sťažnosti síce namietal aj ústavnú nekonformnosť rozsudku okresného súdu a uznesenia dovolacieho súdu a domáhal sa aj ich zrušenia (pozri bod 3 navrhovaného petitu), avšak vysloviť porušenie základných práv alebo slobôd v tejto súvislosti nežiadal (pozri navrhovaný petit sťažnosti). Vzhľadom na uvedené, ako aj s prihliadnutím na znenie ustanovenia čl. 127 ods. 2 ústavy (podmienkou zrušenia napadnutého rozhodnutia je vyhovieť sťažnosti, čo sa týka vyslovenia porušenia základného práva alebo slobody vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu) ústavný súd považoval túto argumentáciu iba za podpornú vo vzťahu k namietanému zásahu do práv sťažovateľa rozhodnutím krajského súdu.

Ústavný súd tiež považuje za potrebné pripomenúť, že vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu odvolacieho súdu nepovažoval v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu je v prípadoch odmietnutia dovolania dovolacím súdom považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54 a tiež napr. I. ÚS 611/2014, I. ÚS 563/2014).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje zároveň za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie

všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Ústavný súd poznamenáva, že mu neprislúcha hodnotiť spôsob vykonávania dôkazov všeobecnými súdmi ani hodnotiť skutkové a právne závery, ku ktorým dospeli, a tak zasahovať do ich rozhodovacej činnosti, pretože nie je prieskumným súdom ani nadriadeným súdom. Jeho úlohou je kontrola zlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

Vychádzajúc z uvedených téz ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 1 To 62/2012 z 5. decembra 2012, z odôvodnenia ktorého vyplývajú tieto relevantné skutočnosti:

V odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 89/2011 z 1. marca 2012 sťažovateľ namietal, že vo vzťahu k stíhanému skutku nedošlo z jeho strany k naplneniu obligatórneho znaku skutkovej podstaty, a to subjektívnej stránky – zavinenia, pretože jeho úmysel nesmeroval k porušeniu záujmov chránených Trestným zákonom, ale smeroval k pomoci orgánom činným v trestnom konaní pri odhaľovaní trestnej činnosti formou jeho „spolupráce s políciou“ v podobe poskytovania informácií z „drogového prostredia“. Absencia zavinenia podľa názoru sťažovateľa vylúčila v tomto prípade jeho trestnú zodpovednosť. V odvolaní ďalej uviedol, že orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili všetky dôkazy, ktoré by svedčili v prospech sťažovateľa a ktoré v odvolaní podrobne uviedol. Išlo predovšetkým o dôkazy, ktoré mali preukázať, že sťažovateľ bol regulárnym „informátorom“ polície. Pretože však tieto dôkazy zabezpečené a ani vykonané neboli, nebol ustálený skutkový stav tak, aby tento nevzbudzoval dôvodné pochybnosti o subjektívnej stránke konania sťažovateľa.

Krajský súd po preskúmaní trestnej veci uviedol, že „*skutkové zistenie súdom prvého stupňa je správne a zodpovedá dokazovaniu, ktoré bolo vykonané na hlavnom pojednávaní. Pri zachovaní kontradiktórnosti konania*“ okresný súd vykonal „*všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce a spravodlivé rozhodnutie o obžalobe... Dôkazy... vyhodnotil jednotlivo, ako aj v celom ich súhrne, logickým a zároveň aj podrobne a presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel stanovených pre hodnotenie dôkazov nemožno nič vytknúť... podrobne a vyčerpávajúcim spôsobom rozviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenie a napokon tiež, akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa ustanovení Trestného zákona v otázke viny obžalovaného.*“.

Krajský súd si skutkové závery prvostupňového súdu osvojil a v podrobnostiach odkázal na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku. Rovnako dospel k záveru, že „*skutok popísaný v napadnutom rozsudku v bode 1/ sa stal a spáchal ho obžalovaný*“ – sťažovateľ „*spôsobom v ňom popísaným*“. Nemal pochybnosti, že skutkové zistenia uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku okresného súdu sú v súlade so „*stavom veci a je nimi preukázané, že obžalovaný v kritickvej dobe a nezákonným spôsobom... neoprávnene kúpil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a už bol za taký čin odsúdený*“.

Odvolací súd konštatoval, že „*v posudzovanej veci súd prvého stupňa... vykonal dokazovanie v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por., ktoré potreboval pre svoje rozhodnutie. Vykonané dôkazy vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. a vyvodil z nich správne skutkové i právne závery. Svoje rozhodnutie veľmi podrobne a logicky odôvodnil, vysvetlil akými právnymi úvahami sa správal pri hodnotení vykonaného dokazovania, pričom v dôvodoch svojho rozhodnutia sa náležite vyrovnal aj s obranou obžalovaného. Z rozhodnutia... vyplýva, o ktoré dôkazy a skutočnosti oprel súd prvého stupňa svoje skutkové zistenia, prečo neuveril*

obrane obžalovaného a preto v podrobnostiach krajský súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku... Aj podľa senátu krajského súdu skutok, ako je rozvedený v napadnutom rozhodnutí sa stal a niet žiadnych pochybností o tom, že ho spáchal obžalovaný... spôsobom tam uvedeným.“.

Krajský súd ďalej uviedol, že vo vzťahu ku „skutkovým zisteniam je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci pokiaľ ide o zistenie, že sa predmetný skutok stal spôsobom popísaným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, ktorý spáchal obžalovaný [REDACTED]. V konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku krajský súd... nezistil pochybenia, ktoré by mohli mať vplyv na nedostatočné objasnenie veci a pred súdom prvého stupňa bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu v zmysle vyššie uvedených ustanovení, vykonané dôkazy hodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti a dospel ku správnym skutkovým zisteniam.“.

Vo vzťahu ku skutkovým okolnostiam krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol:

„... Aj podľa... odvolacieho súdu vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým výpoveďami svedkov [REDACTED] a [REDACTED]. Svedok [REDACTED] potvrdil, že s obžalovaným [REDACTED] spolupracoval, ako s informátorom... Jeho úlohou bolo len získavanie informácií o výrobcoch drog, o získavaní ich mien a adries, popisov bytov, resp. získavanie telefónnych čísiel, za účelom ďalšieho rozpracovania a okrem týchto informácií nemal obžalovaný [REDACTED] nič iné zabezpečovať a jednoznačne uviedol, že mu nikdy nedal žiadny pokyn, aby sám zabezpečil nejaké drogy. ...sám obžalovaný tieto skutočnosti nespochybnil, keď potvrdil,... že pokyn na zakúpenie drogy nikdy od tohto svedka nedostal a že drogu kúpil na zabezpečenie dôkazu pre výsledok akcie, ktorú robil s [REDACTED], tento však nepotvrdil vedomosť o predmetnej konkrétnej akcii a túto nepotvrdil ani svedok [REDACTED]. ... sám obžalovaný [REDACTED] si touto obhajobou protirečil, keď uviedol prípad, niekoľko mesiacov pred predmetným

zadržaním, pri ktorom zakúpil drogu u dílera... a keď túto potom odovzdával svedkovi [REDACTED], tento ju nechcel a preto ju obžalovaný odovzdal jednej narkomanke. Sám... [REDACTED]... uviedol, že jeho úlohou nebolo drogu kupovať a ani nikdy netvrdil, že by mu drogu svedok niekedy kázal kúpiť ale tvrdil, že nie informácie, ale výsledok bol dôležitý. Napokon svedok [REDACTED] sám pri popise predchádzajúcej spolupráce s obžalovaným uviedol, že nikdy obžalovaný drogy na stretnutie nepriniesol a ani nemohol priniesť.

Pokiaľ ide o obhajobu obžalovaného [REDACTED], že... sa pokúšal... dovolať svedkovi [REDACTED], ktorému chcel oznámiť, že ide na stretnutie s [REDACTED]... a v tejto súvislosti namietané nedostatky pri nezabezpečení výpisov hovorov..., prvostupňový a ani odvolací súd túto okolnosť nespochybňuje, svedok [REDACTED] si nepamätal, kedy mu obžalovaný naposledy telefonoval alebo poslal SMS a rovnako ani svedok [REDACTED] si nespomenul, že by mu obžalovaný pred svojim zadržaním volal a žiadal o stretnutie s [REDACTED]. Aj za predpokladu, že by sa obžalovaný [REDACTED] o to skutočne pokúsil, svedok [REDACTED] uviedol, že s obžalovaným nikdy neriešil vec, že by mu musel telefonovať a žiadať od neho súhlas, akým spôsobom má postupovať a zdalo sa mu, že spolupracuje preto, že sa chce pomstiť predajcom drog za jeho predchádzajúce odsúdenie a najmä, že mu nikdy nekázal drogu zadovážiť a ani nepotvrdil, že by sa s obžalovaným bavil, že by mu sľúbil v prípade, ak by spáchal trestný čin a poskytol informácie smerujúce k závažnejšej trestnej činnosti, že by mu to zaručilo beztrestnosť, dokonca sa s ním na túto tému ani nebavil, pričom mu vysvetlil rozdiel medzi agentom v zmysle Trestného poriadku a agentom, ako to vníma verejnosť.

Pokiaľ obžalovaný v odvolaní namietal, že ho svedok [REDACTED] nedostatočne poučil o právach a povinnostiach informátora a fakticky mu udelil inštitút agenta a dokonca mu zaručil beztrestnosť..., jeho obhajoba bola vyvrátená práve výpoveďou tohto svedka, ktorý uviedol, že jeho úlohou bolo len získavanie vyššie uvedených informácií o výrobcoch drog...

... ani odvolací súd nepovažoval za potrebné doplnenie dokazovania v... rozsahu odvolania, nakoľko... nespochybnil spoluprácu obžalovaného [REDACTED] s políciou, ako informátora, ktorú však v rámci preukázaných jeho úlohách (získanie informácií...), ktoré napokon ani sám obžalovaný nespochybnil, úmyselne a cielene z vlastnej iniciatívy, dobrovoľne a bez inštruktáže a vedomia polície zakúpil od obžalovaného [REDACTED]

... v takom množstve a koncentrácii drogu – metamfetamín, že musel vedieť, že jeho konanie napĺňa všetky zákonné znaky trestnej činnosti a to aj z pohľadu, že už minulosti mal skúsenosti s touto trestnou činnosťou, keď bol za rovnaký trestný čin právoplatne odsúdený. Odvolací súd preto neakceptoval jeho úvahy a argumenty ohľadne nedostatočnej legislatívnej úpravy v tomto smere a jeho prípadný omyl... ... z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že zo strany polície žiadne pokyny na zabezpečenie drog nikdy nedostal, okruh získania informácií o výrobcoch drog bol ním samým nespochybný a v súlade s tým, čo vypovedali svedkovia a preto jeho odvolacie námietky ani odvolací súd neakceptoval, nakoľko z vykonaného dokazovania mal preukázané, že z vlastnej iniciatívy a v rozpore so zákonom zakúpil celkovo 6002 mg metamfetamínu a neznalosť trestného zákona ho neospravedlňuje.

... ani odvolací súd nepovažoval za potrebné zabezpečenie navrhovanej úpravy postavenia informátora normami MV SR, ktorá bola z pohľadu dôkazov nespochybná a ktorá vzhľadom na vykonané dokazovanie nie je pre posúdenie viny obžalovaného rozhodná. Rovnako tak aj zabezpečenie internej - podzákonnej úpravy MV SR k postaveniu informátora, stanoviska kompetentného orgánu MV SR k možnosti zapojenia informátora do protiprávneho konania iných osôb a záznamov o spolupráci polície s obžalovaným [REDAKOVANÉ], nakoľko iba Trestný zákon ustanovuje, ktoré konanie je trestným činom a ustanovuje okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania... Rovnako tak pre naplnenie okolnosti vylučujúcej protiprávnosť činu v rámci plnenia úloh pri odhaľovaní trestných činov a pri zisťovaní ich páchatelov Trestný zákon vyžaduje súčasné splnenie podmienok a to, že musí ísť o agenta ustanoveného podľa osobitného predpisu a že k ohrozeniu alebo porušeniu záujmu chráneného Trestným zákonom došlo len preto, že agent bol k tomu donútený. Pri posudzovaní protiprávnosti konania obžalovaného [REDAKOVANÉ], nariadenia MV SR, ani nižšie právne normy nemôžu upravovať okolnosti vylučujúce protiprávnosť činu v rozpore s podmienkami vyžadovanými Trestným zákonom. ...dôkaz v podobe zaistených psychotropných látok informátorom nemožno použiť v trestnom konaní, pretože ide o dôkaz získaný nezákonným spôsobom, keďže podľa § 119 ods. 2 Tr. por. za môže dôkaz slúžiť len to, čo bolo získané zákonným spôsobom, t. j. v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, prípadne podľa osobitného zákona

a ak bol získaný v rozpore s vyššie uvedeným, potom nemôže slúžiť ako dôkaz v trestnom konaní nemôže ani prispieť na náležité objasnenie veci a ani osobitný zákon, resp. nariadenia MV SR a ani nižšie právne normy nemôžu upravovať spôsob získania dôkazu v rozpore so zákonom. ...ani odvolací súd neuveril obhajobe obžalovaného [REDAKOVANÉ], že drogu, napriek tomu, že mu ju príslušník polície nekázal kúpiť, túto zadovážil z dôvodu jej potreby pre úspešnosť akcie. Tejto... obhajobe neuveril... práve na základe dôkazne preukázaných zistení, že o predmetnej akcii svedok [REDAKOVANÉ], ani svedok [REDAKOVANÉ], nemali vedomosť a je nelogické, ako tvrdí, že po oznámení o [REDAKOVANÉ] pripravenej droge, išiel ju zakúpiť (ako tvrdí, z dôvodu úspešnosti akcie), napriek tomu, že sa ani jednému zo svedkov nedovolal.

Odvolací súd neakceptoval ani námietku obžalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku v časti, v ktorej namietal nedostatočné sa vysporiadanie s doplneným dokazovaním, pred podaním obžaloby. ... sťažnostný súd modifikoval potrebu doplnenia dokazovania ohľadne obžalovaného [REDAKOVANÉ] a ktoré sa týkali práve opätovného zopakovania výsluchov svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], resp. zopakovania konfrontácie s obžalovaným [REDAKOVANÉ], ktoré boli vykonané tak, ako vyplýva z 3 zväzku vyšetrovacieho spisu. Orgány prípravného konania sa pokúsili zabezpečiť výpisy hovorov... na rozhodné telefónne čísla, avšak vzhľadom na odstup času ich už nebolo možné zabezpečiť.

Nakoľko okresný súd sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkým dôkazným materiálom, nemohol odvolací súd akceptovať ani ďalšie odvolacie námietky, ktoré boli opakovaním obhajobných prednesov pred prvostupňovým sudom, ktoré dostatočne a vecne správne vyhodnotil.

... odvolací súd poukazuje predovšetkým na znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu PZ č. PPZ-5236/KEU-BA-EXP-2007 zo 06. 12. 2007 z ktorého vyplýva, že v obžalovaným vydaných 4 ks injekčných striekačkách sa nachádzal béžový kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 2934 mg s priemernou koncentráciou 74,3 % hmotnostných metamfetamínu so stopami pseudoefedrínu a dexbrómfeniramínu, obsahujúce 2180 mg absolútneho metamfetamínu, ktoré zodpovedalo 55-109 obvykle jednorazovým dávkam drogy a v ďalších 2 ks injekčných striekačkách sa nachádzal žltý kryštalický

materiál s celkovou hmotnosťou 3068 mg s priemernou koncentráciou 73,7 % hmotnostných metamfetamínu so stopami dexbrómfeniramínu a piracetamu, ktoré obsahovali 2261 mg absolútneho metamfetamínu, zodpovedajúce 57-113 obvykle jednorazovým dávkam drogy. Niet pochýb, že obžalovaný [REDACTED] týchto 6 injekčných striekačiek dobrovoľne vydal, ktoré mal ukryté v ľavom rukáve bundy v plátenom vrecku... Pokiaľ obžalovaný časovými okolnosťami svojho zadržania a predmetným vydaním šiestich... injekčných striekačiek... argumentoval, že mal dostatok času sa drogy zbaviť, kým došlo k ich vydaniu, ani senát odvolacieho súdu tieto neakceptoval a považoval ich len za jeho snahu zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Je viac než logické, že obžalovaný po svojom zadržaní bol políciou strážený a pokiaľ k vydaniu drogy došlo až potom, čo... bol... vydaný príkaz na vykonanie osobnej prehliadky obžalovaného, je ťažko možno uveriť jeho úvahám, že mal dostatok času drogy sa zbaviť (napr. na WC) a túto jeho odvolaciu námietku senát krajského súdu vyhodnotil za účelové tvrdenie a vzhľadom na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, pričom práve vzhľadom na čas svojho zadržania a uskutočnenie osobnej prehliadky, nemal obžalovaný možnosť drogy sa zbaviť, nakoľko túto mohol dobrovoľne polícii vydať už hneď po svojom zadržaní, čo však obžalovaný nevyužil a urobil tak až po začatí uskutočňovania osobnej prehliadky a do tejto chvíle drogu zatajoval, keď ju mal ukrytú v rukáve. Ťažko možno uveriť aj jeho odvolacej námietke o možnosti zbavenia sa drogy, napr. na WC, nakoľko jej teoretické spláchnutie je diskutabilné. Navyiac nemal dôvod sa drogy zbaviť, nakoľko tak, ako sa obhajoval v celom konaní, bez primeraných dôvodov a neodôvodnene sa spoliehal na úspešnosť svojich obhajovacích prednesov, ktoré však správne neboli akceptované.

... obhajoba bola vyvrátená aj ďalšími nespochybniteľnými dôkazmi, keď z vrecka nohavíc vydal aj 2 ks injekčných striekačiek - inzulínok, v ktorých podľa... znaleckého posudku bola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu. Rovnako... aj v odkladacom priestore jeho skútra... bola nájdená ďalšia prázdna... injekčná striekačka, v ktorej taktiež bola zistená prítomnosť stôp metamfetamínu. ... stopy po metamfetamíne boli zistené aj na zaistených 4 obáľkach s peniazmi, ... na bankovkách z jednej obáľky s číslom 10, na 2 ks... bankoviek a na bankovkách z obáľky s číslom 1. Správne boli preto úvahy okresného súdu, ohľadne obhajoby obžalovaného [REDACTED] v tomto smere, že zaistené peniaze, ktoré mal v zalepenej obáľke na zaplatenie splátky úveru a aby ich nemíňal,

keď sám uviedol, že pri kupovaní drogy od obžalovaného [REDAKOVANÉ] peniaze z obálky vybral na zaplatenie drogy, ktoré považoval za nelogické a nepravdepodobné, keď tvrdil, že peniaze mal na zaplatenie úveru a mal v zalepenej obálke, aby ich nemíňal, naproti tomu z týchto peňazí, bez rozmýšľania zaplatil... za drogu a vystavil sa tak hrozbe nezaplatenia úveru. ...odvolací súd neuveril jeho nelogickej obhajobe, že drogy kúpil pre potreby polície, z vlastnej iniciatívy, z vlastného presvedčenia a z vlastnej vôle a za vlastné peniaze bez toho, aby niekoho z polície o takomto konaní informoval, zakúpi pre políciu dôkaz, ktorý je nepoužiteľný a polícia mu za tento dôkaz ani nikdy nebude môcť peniaze vrátiť. ... odvolací neuveril tvrdeniu obžalovaného, že za také veľké množstvo drogy, teda 112 až 222 obvykle jednorazových dávok, zaplatil obžalovanému [REDAKOVANÉ] len 4.000,-Sk (132,78 €), keď cena predmetnej drogy na čiernom trhu v tom čase bola 300,- Sk (9,96 €) za jednu dávku, čo v danom prípade, vzhľadom na množstvo zaistenej drogy bolo od 33.600,- Sk do 66.600,- Sk (1.115,32 € do 2.210,71 €) teda cena, za ktorú sa zaistené množstvo drogy v mieste a čase spáchania trestného činu predáva. Pokiaľ obžalovaný [REDAKOVANÉ] namietal aj hodnotu zaistenej drogy, aj odvolací súd poukazuje na stanovisko PPZ ÚBOK NPJ Bratislava zo dňa 31. 05. 2007, že cena za jednu jednorazovú dávku metamfetamínu, na čiernom trhu bola 300,-Sk (9,96 €)... odvolací súd dodáva, že v prejednávacom prípade ustálená cena drogy nemala vplyv na právne posúdenie.“

K podstate odvolacích námietok sťažovateľa odvolací súd uviedol, že «Obžalovaný [REDAKOVANÉ] potrebu drog a svoju nespokojnosť s týmto stavom, kedy ich nemal, sa rozhodol odstrániť spáchaním žalovaného skutku, ktorý čin napokon aj spáchal. Tomuto jednoznačne nasvedčuje nielen množstvo zakúpenej drogy obžalovaným [REDAKOVANÉ], ale aj jej aplikovanie, podľa jeho vlastného priznania minimálne v dvoch prípadoch (jedenkrát v garáži u spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] a jedenkrát v jeho byte, v deň skutku a v neposlednom rade aj nájdené tri použité prázdne ampulky, so stopami po metamfetamíne), ako aj vzhľadom na závery znaleckého posudku znalkyň z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria, že u obžalovaného v tom čase zistili syndróm závislosti od metamfetamínov...

... okresný súd... správne zistený a ustálený skutkový stav kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák....

Podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. kto neoprávnene a) vyrobí, b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť, c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na štyri roky až desať rokov.

Podľa tohto zákonného ustanovenia zákonodarca právne upravil stíhanie páchatelov a to aj takých, ktorí prechovávajú pre vlastnú potrebu drogy v rozsahu väčšom, ako je desať jednorazových dávok drogy, práve v ustanovení § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Zákon pri postihovaní drogových trestných činov vedome rozlišuje tzv. „spotrebnú držbu“, ktorá je v závislosti od množstva penalizovaná ako prečin podľa § 171 Tr. zák. od štyroch skutkových podstát ustanovenia § 172 ods. 1 písm. a/ až d/ Tr. zák., ktoré s výnimkou „prechovávania“ podľa § 172 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. postihujú vymedzené formy konania bez ohľadu na množstvo omamnej látky.

Obzvlášť závažné zločiny podľa ustanovení § 172 ods. 2 až 4 Tr. zák. už nemajú súvislosť výhradne s množstvom omamnej látky - drogy, ale súvisia s inými kvalifikovanými podmienkami, resp. vo veľkom rozsahu.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) a už bol za taký čin odsúdený, b) pre osobu, ktorá sa lieči z drogovej závislosti, c) závažnejším spôsobom konania, d) na chránenej osobe, alebo e) vo väčšom rozsahu.

V záujme určenia presného množstva a zloženia zaistených látok, zistenia, či ide o omamné látky alebo psychotropné látky, jedy alebo prekurzory, prípadne či tieto slúžia na výrobu takýchto látok a najmä určenia, koľko obvykle jednorazových dávok je možné z daného množstva látky pripraviť sa priberá do konania znalec z odboru chémie. V danom prípade to je KEÚ PZ...

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] neoprávnene kúpil a prechovával po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor,

teda viac ako je desať jednorazových dávok drogy, bez ohľadu, či tak urobil pre seba alebo iného, naplnil predovšetkým pojmové znaky zločinu... podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zák. Vzhľadom k tomu, že už v minulosti bol za taký čin právoplatne odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 2 T/46/2002 zo dňa 20. 01. 2003 v spojení uznesením Krajského súdu Bratislava č. k. 8 To/47/2003 zo dňa 24. 04. 2003 na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, so zaradením pre jeho výkon do I. nápravno-výchovnej skupiny za súčasného uloženia ochranného ambulantného protitoxikomanického liečenia a to pre trestný čin nedovolenej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekursora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b/ Tr. zák. (účinného v čase spáchania činu), naplnil súčasne pojmové znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu a to podľa ods. 2 písm. a/ § 172 Tr. zák., teda v zmysle § 11 ods. 3 Tr. zák. obzvlášť závažného zločinu, lebo zločin, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov, sa považuje za obzvlášť závažný. ... okresný súd túto okolnosť, ktorá podmieňovala použitie vyššej trestnej sadzby v súlade s § 163 ods. 3 Tr. por. správne vyjadril aj v skutkovej vete výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o formu zavinenia, obžalovaný konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Trestného zákona, keďže chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť resp. ohroziť záujem chránený Trestným zákonom. Závažnosť konania obžalovaného súd hodnotil podľa kritérií uvedených v § 10 ods. 2 Trestného zákona, pričom obžalovaný porušil záujem spoločnosti na ochrane jednotlivca pred nedovoleným nakladaním s omamnými látkami.

Pre úmyselné zavinenie, ako je tomu v prejednávanom prípade, ale i pre vedomú nedbanlivosť je charakteristické, že musí existovať vedomosť páchatela o skutočnostiach, ktoré naplňajú skutkovú podstatu trestného činu. Táto vedomosť pozostáva jednak z vnemov a jednak z predstáv. To znamená, že pre vyslovenie záveru o existencii páchatelovej vedomosti je potrebné, aby jeho vnemy a predstavy boli odrazom reálneho sveta. V prípade, ak to tak nie je, ako sa mylne domnieva obžalovaný, hovoríme o omyle. Omylom v trestnom práve rozumieme nezgodu páchatelovho vnímania alebo jeho predstáv so skutočnosťou. Táto nezghoda môže vyplývať z toho, že si páchateľ nejakú skutočnosť vôbec neuvedomil,

alebo z toho, že mal o nej nesprávnu predstavu, pričom nezhoda sa môže týkať tak skutkových, ako aj právnych okolností a môže byť vyjadrená pozitívne či negatívne.

O pozitívny skutkový omyl ide vtedy, ak sa páchatel mylne domnieva, že existuje skutočnosť, ktorá je zložkou skutkovej podstaty trestného činu. Takýto omyl však v skutočnosti nevylučuje úmyselné zavinenie. O negatívny skutkový omyl ide vtedy, ak sa páchatel domnieva, že nejde o skutočnosť vyžadovanú ako znak skutkovej podstaty, hoci táto skutočnosť reálne existuje, čo nie je predmetný prípad, nakoľko v podstate ide o nevedomú nedbanlivosť. O pozitívny právny omyl ide v prípade nesprávnej predstavy o tom, že konanie páchatela napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu a v tomto druhu omylu je presvedčený, že pácha trestný čin. Takýto omyl je však bezvýznamný. O negatívny právny omyl ide potom v prípade, ak sa páchatel domnieva, že jeho čin nie je trestným činom alebo že čin ním spáchaný je miernejšie trestný, než o aký v skutočnosti ide. Tento druh omylu je však právne irelevantný v duchu zásady neznalosť zákona neospravedlňuje.

Trestný zákon vychádza zo zásady dôsledného uplatňovania zodpovednosti za zavinenie, ktoré je obligatórnou zložkou subjektívnej stránky trestného činu. Je tým vyjadrená aj zásada, že bez zavinenia niet trestného činu ani trestu. Nakoniec základný význam zavinenia pre trestnú zodpovednosť páchatela expressis verbis vyplýva z ustanovenia § 17 Tr. zák. „pre trestnosť činu spáchaného fyzickou osobou treba úmyselné zavinenie, ak Trestný zákon výslovne neustanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti. Z toho sa odvodzuje tiež zásada, podľa ktorej „trestné činy uvedené v základnej skutkovej podstate osobitnej časti Trestného zákona sú úmyselné, pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že stačí zavinenie z nedbanlivosti“. V priebehu celého doterajšieho konania a na základe všetkých vyššie uvedených úvah mal preto odvolací súd za jednoznačne preukázané, že okrem formálnych podmienok naplnenia skutkovej podstaty prejednávaného obzvlášť závažného zločinu, obžalovaný naplnil aj podmienky materiálne. Z konania obžalovaného, ako všeobecne trestne zodpovedného subjektu, nastal následok predpokladaný skutkovou podstatou trestného činu, zavinený obžalovaným, a medzi jeho konaním a v Trestnom zákone uvedeným následkom, ako záujmom chráneným Trestným zákonom, je jednoznačne daná príčinná súvislosť. Tým naplnil objekt skutkovej podstaty súdeného trestného činu, obzvlášť závažného zločinu... podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.,

spočívajúci v ochrane ľudského života a zdravia pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov a záujme na ochrane spoločnosti a ľudí proti možnému ohrozeniu, ktoré vyplýva z nekontrolovateľného nakladania s omamnými a psychotropnými látkami, jedmi a prekurzormi a prípravkami obsahujúcimi tieto látky. Obžalovaným [REDAKOVANÉ] uvádzaný motív jeho konania v prejednávanej veci neobstojí. Motív je významným ukazovateľom z hľadiska kriminologického. Nevyhnutnosť skúmania motívu je na mieste len tam, kde motív predstavuje obligatórnu zložku skutkovej podstaty trestného činu, čomu v prerokúvanom prípade nie je. Krajský súd poukazuje, že na motív - rovnako ako na myšlienky a ciele - možno dobre usudzovať napr. zo správania sa páchatela za danej situácie a jeho výrokov. Je však nevyhnutné vziať do úvahy všetky okolnosti v ich vzájomnom súhrne. Prípadnú individuálnu a iniciatívnu snahu obžalovaného napomáhať polícii pri objasňovaní drogovej trestnej činnosti odvolací súd neakceptoval ako reálne podloženú bez ohľadu na to, že táto sama o sebe ho nezabavuje, s poukazom na vyššie uvedené (omyl), trestnej zodpovednosti.

Krajský súd vzhľadom k podanému odvolaniu skúmal aj otázku zákonnosti a primeranosti uloženého trestu obžalovanému [REDAKOVANÉ], pričom dospel k záveru, že okresným súdom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je v súlade so zákonom a nie je neprimerane prísny...

... pri ukladaní trestu musí súd vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu. Túto závažnosť určuje sám zákonodarca a to stanovením rozpätia trestnej sadzby a tým, že jednotlivé trestné činy podľa stanovenej trestnej sadzby a formy zavinenia zaraďuje medzi prečiny, zločiny, resp. obzvlášť závažné zločiny. Tomuto zaradeniu potom zodpovedá buď možnosť súdu ukladať rôzne druhy trestov, napríklad alternatívnych, nespojených s odňatím slobody, alebo povinnosť súdu ukladať len trest odňatia slobody.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, odvolací súd poukazuje na zásadu, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému, v danom prípade obzvlášť závažného zločinu (zásada proporcionálnosti trestu)...

Pokiaľ ide o druh trestu ukladaný obžalovanému [REDAKOVANÉ], správne postupoval okresný súd, keď obligatórne vychádzal z toho, že ak ide o trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby ustanovená v osobitnej časti Trestného zákona prevyšuje 5 rokov, súd musí obligatórne ukladať trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Tr. zák.). Z tohto vyplýva, že v posudzovanej veci bolo možné obžalovanému [REDAKOVANÉ] uložiť len nepodmienečný trest odňatia slobody, pretože uloženie iného druhu trestu to priamo vylučuje Trestný zákon.

Správne okresný súd pri nezistení žiadnych poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. a/ - o/ Tr. zák. ani priťažujúcich okolností podľa 37 písm. a/ - m/ Tr. zák., na ktoré musí súd obligatórne prihliadať, v zmysle zákona mohol ukladať trest odňatia slobody v rozpätí od 10 do 15 rokov. Odvolací súd... nemal výhrady ani k postupu okresného súdu, keď vzhľadom na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku dospel k záveru, s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, že od spáchania žalovaného trestného činu uplynula značná doba, pričom to nebolo zavinené obžalovaným a jeho trestná vec nebola ani obzvlášť skutkovo ani právne náročná a mohla byť ukončená orgánmi činnými v trestnom konaní skôr, že je dôvodný postup na aplikovanie mimoriadneho zníženia trestu a ukladal tak obžalovanému trest pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, riadiac sa pritom obmedzujúcim ustanovením podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., podľa ktorého ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom a pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, nakoľko v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody je aspoň desať rokov. Preto okresným súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov považoval aj odvolací súd za zákonný, správny a nie neprímeraný.

V zmysle zákona mal byť obžalovaný [REDAKOVANÉ] podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák., ako páchatel obzvlášť závažného zločinu, zaradený pre výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia a pokiaľ okresný súd dospel k záveru, že miera jeho narušenia nie je taká vysoká, aby musel byť pre výkon trestu zaradený najprísnejšieho

ústavu a aplikoval ustanovenie § 48 ods. 4 Tr. zák., keď ho zaradil na výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, v ktorom sa lepšie splní výchovná funkcia, odvolací súd nemal žiadne výhrady a tento postup bol taktiež v súlade so zákonom a rovnako tak aj pri obligatórnom ukladaní ochranného dohľadu v trvaní 1 roka podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák.»

Ako z citovanej časti napadnutého rozhodnutia vyplýva, krajský súd podrobne skonštatoval, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, o ktoré dôkazy oprel skutkové zistenia a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov. Tak odvolací súd, ako aj prvostupňový súd dospeli podľa konkrétnej dôkaznej situácie k spoľahlivému záveru o spáchaní trestného činu sťažovateľom, a to predovšetkým dôsledným vyhodnotením v predmetnom trestnom konaní vykonaných dôkazov. Druhostupňový súd v odôvodnení napadnutého uznesenia dal úplné a jednoznačné odpovede na všetky relevantné právne ako aj skutkové otázky nevyhnuté pre posúdenie viny sťažovateľa a uloženie mu primeraného trestu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nevykazuje žiadne vnútorné rozpory a je v zhode s princípmi logiky.

Krajský súd maximálne zodpovedne pristúpil k preskúmaniu odvolaním napadnutého prvostupňového rozsudku, čomu nasvedčuje nielen rozsah odôvodnenia aktuálne ústavným súdom preskúmaného uznesenia, ale najmä jeho kvalita. Z hľadiska obrany sťažovateľa odvolací súd nespochybnil jeho tvrdenie o tom, že tento bol „informátorom“, teda osobou poskytujúcou informácie polícii týkajúce sa „drogovej“ trestnej činnosti. Napokon to vyplynulo priamo z výpovedí svedkov – príslušníkov polície. Významným však pre konečné rozhodnutie bolo, že sťažovateľ svojím konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku okresného súdu naplnil znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za ktorý bol v konečnom dôsledku odsúdený, zvýrazniac pritom, že jeho „postavenie“ ako „informátora“ na takýto verdikt nemohlo mať a ani nemalo žiaden vplyv, a to z dôvodov, ktoré boli v napadnutom rozhodnutí dôsledne rozvedené. Odvolací súd

obširne vysvetlil sťažovateľovi, ako je potrebné hľadiť na postavenie „informátora polície“ z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti, a tiež, v čom spočíva rozdiel tohto zástoja oproti inštitútu agenta upraveného priamo v ustanoveniach Trestného poriadku (§ 117), teda právnom predpise, ktorým sa trestné konanie riadi. Druhostupňový súd zreteľne uviedol, ktoré okolnosti vylučujú protiprávnosť inak trestného činu a za súčasného splnenia akých podmienok (plnenie úlohy agenta – § 30 Trestného zákona), a zároveň ozrejmil, prečo v prípade sťažovateľa tieto okolnosti absentovali (sťažovateľ nebol agentom, a preto sa tieto okolnosti na jeho osobu ako spolupracujúcu s políciou nevzťahujú). S tým súviselo aj absolútne zrozumiteľné ozrejmenie naplnenia subjektívnej stránky ako znaku skutkovej podstaty stíhaného trestného činu zo strany sťažovateľa. Krajský súd precízne definoval, v čom spočívalo zavinenie sťažovateľa, ktoré spolu s naplnením ďalších obligatórnych znakov skutkovej podstaty stíhaného obzvlášť závažného zločinu viedli k uznaniu jeho trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok. Konajúci druhostupňový súd presvedčivo odôvodnil, prečo neakceptoval obranu sťažovateľa, pokiaľ išlo o jeho motív vedúci k spáchaniu skutku, a to poukazom na konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaných dôkazov. Išlo napríklad o dôkazy preukazujúce syndróm závislosti sťažovateľa na metamfetamínoch v rozhodnom čase (*znalecký posudok znalkyň z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie*), ako aj to, že sťažovateľ si tieto látky aplikoval (*samotné „priznanie“ sťažovateľa, ako aj zaistené ďalšie injekčné striekačky*). Rovnako poukázal na nutnosť uvedomenia si sťažovateľa niektorých dôsledkov svojho správania, a to na základe jeho vlastných reálnych skúseností, získaných či už zo spolupráce s políciou alebo aj z dôvodu jeho predošlého odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť. Presvedčivé je aj odôvodnenie krajského súdu týkajúce sa okolností nákupu drog a neprimeranosti ceny, ktorú sťažovateľ za tieto zaplatil.

Odvolací súd neopomenul zaoberať sa aj otázkou nemožnosti vykonania dôkazu výpisom hovorov, keď uviedol, že nespochybnil prípadné pokusy sťažovateľa o telefonické kontaktovanie sa na svedkov – príslušníkov polície v súvislosti s prejednávanej činnosťou, avšak pre danú vec bolo rozhodujúce to, že sa týmto policajtom nedovolal, a teda reálne nemal žiadne pokyny ani usmernenia k tejto „akcii“, preto za svoje konanie musel niesť

aj primeranú zodpovednosť, keďže celá udalosť bola jeho vlastnou iniciatívou. Navyše, sám sťažovateľ potvrdil, že títo policajti ho nikdy k zakúpeniu drog ani na iný konkrétny postup ako spolupracovníka polície neinštruovali, a dokonca sťažovateľ mal z minulosti tú skúsenosť, že svedok [REDAKOVANÉ] od neho zakúpenú drogu neprevzal, preto neexistoval žiaden racionálny podklad na to, ak by to v tomto prípade malo byť inak.

Rovnako vyhodnotenie správania sťažovateľa v súvislosti s vydaním zakúpenej látky orgánu činnému v trestnom konaní – vyšetrovateľovi po tom, ako ju pred tým ukrýval v rukáve, krajský súd presvedčivo odôvodnil.

Ústavný súd vo vzťahu k úplnosti a presvedčivosti odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia nemá absolútne čo krajskému súdu vytknúť.

Pokiaľ sťažovateľ vidí porušenie svojho práva na obhajobu v tom, že neboli orgánmi činnými v trestnom konaní, ale ani všeobecnými súdmi vykonané ním navrhované dôkazy, ústavný súd poznamenáva, že podľa svojej judikatúry (pozri napr. I. ÚS 478/2013, IV. ÚS 10/2014, II. ÚS 25/07) a obdobne aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozhodnutie Engel c. Holandsko z 8. 6. 1976, séria A, č. 22, s. 38 – 39, § 91; prípad Pisano c. Taliansko, rozhodnutie z 27. 7. 2000 týkajúce sa sťažnosti č. 36732/97), z práva na spravodlivé súdne konanie nevyplýva, aby súdy akceptovali všetky návrhy na vykonanie dôkazov. Ich význam a potreba ich vykonania je na zvážení všeobecných súdov. Podstatným v danom prípade však je, že krajský súd, ak nepovažoval sťažovateľom navrhované vykonanie dokazovania za potrebné, toto náležito odôvodnil. Odvolací súd poukázal jednak na výsledky už vykonaného dokazovania a z tohto vyplývajúce skutkové zistenia, ktoré boli úplne postačujúce pre konečné rozhodnutie, a jednak na absenciu akejkolvek prospešnosti vykonania sťažovateľom navrhovaných dôkazov, ktoré nemohli žiadnym spôsobom zvrátiť rozhodnutie o jeho vine.

Postupom všeobecných súdov zúčastnených na rozhodovaní v predmetnej veci sa podľa ústavného súdu podarilo odstrániť akékoľvek pochybnosti o spáchaní skutku

sťažovateľom a jeho trestnej zodpovednosti zaň, a to zhodnotením dôkazov a po starostlivom, objektívnom a nestrannom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu nie je poznačené takými nedostatkami odôvodnenia, ktoré by odôvodňovali vyslovenie záveru o jeho arbitrárnosti. Sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli schopné spochybníť správnosť a ústavnosť uznesenia krajského súdu. Skutočnosť, že sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a označeným uznesením krajského súdu sp. zn. To 62/2012 z 5. decembra 2012 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, čo bolo dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2015